

CVETJE

z vertov svetega Frančiška.

VII. tečaj.

V Gorici, 1887.

5. zvezek.

Življenje sv. očeta Leona XIII.

zlatomašnika.

(P. F. H.)

IV. Poglavje.

Nadškof Peči, zgled višjega pastirja.

Praznik sv. Ane — 26. dan meseca julija — je bil odločen za slovesen vhod v novo stolico. Nekaj dni poprej je škof Peči naznanil svojim vernim prihod s svojim prvim pastirskim listom. S priserčnimi in preprijaznimi besedami pozdravlja stolni kapitelj in drugo duhovščino svetno in redovno, bogoslovce, mestno starašinstvo in vse verne svoje škofije. Zagotavlja jih svoje očetovske ljubezni ter prosi, naj mu zlajšujejo težko breme njegove škofovske časti s tem, da bodo ž njim zvesto in verno vdani najvišjemu glavarju sv. cerkve.

Mejpotoma v Perudžo je novi višji pastir obiskal slovečo božjo pot matere božje, cerkev „Porcijunkulo“ poleg Asiza. Tukaj je v cerkvi goreče molil ter priporočil svojo apostoljsko delavnost velikemu oznanjevalcu pokore sv. Frančišku Serafinskemu. Saj je sv. oče na svojem apostoljskem popotovanju čestokrat prišel tudi v Perudžo, da reši sè zgledom in besedo nev-

merjoče duše grehov vezi ter jih pridobi za sv. nebesa. Bistro oko škofovo je dobro videlo, da narodi 19. stoletja bolehajo na tistem zlu, na katerem je bolehalo 13. stoletje. Spoznal je vže takrat, kar je pozneje kot nezmotljiv učenik resnice vsemu svetu oznanil, da je duh sv. Frančiška Serafinskega najboljše zdravilo proti spridenosti sedanje dobe. Zato je v goreči molitvi priporočil svetniku izročeno mu škofijo in vse svoje delovanje v njej.

Slovesen vhod je bil 26. julija ob peti uri zvečer. Rayno nedelja je bila. Veršil se je strogo po obredniku, kaker veleva sveta cerkev. Kaker nekaj Jezus, tako je tudi škof jezdil v mesto. Zbrano ljudstvo ga je veselo pozdravljalo, otroci pa deržeč cvetlične šopke v roki, potresali so pot s cveticami, kaker so nekaj Jezusu pokladali palmove veje po poti, ko je jezdil v Jeruzalem. Stolni kapital z mestno duhovščino, mestno starasinstvo, rektor in profesorji vseučilišča so šli iz stolne cerkve škofu naproti; druga pričujoča duhoščina, redovniki in razne bratovščine s svojimi križi in zastavami pa so ga čakali pri cerkvi sv. Dominika. Škof Peči je do mestnih vrat prijezdil na belcu, ki je bil pokrit s zagrinjalom vijolične barve. Tu je stopil s konja, pokleknil na razgernjeno preprogo ter poljubil podani mu križ. Ko so ga pozdravili duhovščina, mestno starasinstvo in profesorji vseučilišča, pomikal se je sprevod dalje proti lepo okrašeni cerkvi sv. Dominika prepevaje mej potom primer-no antifono. Tukaj ga je zopet pozdravila zbrana duhovščina. Potem je šel k velikemu oltarju ter počastil najsvetejši zakrament. Dokončavši molitev je sedel na tron, ki je bil postavljen na evangeljski strani, da se mu poklonijo duhovni in drugi; v znamenje ljubezni in miru je poljubil vsacega. Sedaj se obleče v škofovsko cerkveno obleko, vzame v roko zlato škofovsko palico ter gre zopet iz cerkve; šest v bele hale oblečenih bogoslovcev pa je držalo in neslo nad njim nebo (baldahin). Pred cerkvijo séde zopet na belca, ki je bil sedaj ogernjen z belim svilnatim pregrinjalom ter jezdil v polni škofovski opravi, z mitro na glavi, mej zvonjenjem in petjem po mestu proti stolni cerkvi. Šest dečkov, oblečenih kot strežniki pri božji službi, je trosilo in posipalo cvetlice po poti; papeževi vojaki pa so delali častno stražo. V stolni cerkvi se je slovesnost sklenila s zahvalno pesmijo in blagoslovom. Ljudstva je bilo zbranega, da se je vse terlo, ker so bili neizrečeno veseli, da so dobili Pečija za škofa. Na večer je bilo mesto lepo razsvetljeno novo došlemu škofu na čast. Pač

ni mislil s tem trenutku, da bodo kmalu prišli dnevi hudega boja in dela, zakaj leto 1848 žalostnega spomina se je že bližalo.

Ker je imel Peči vže naslov nadškofa, povzdignili so papež Peruško škofijo v nadškofijo. Nobeno pero ni zmožno, da bi vredno napisalo in naslikalo zasluge višjega pastirja v dolgi dobi, ki jo je tu preživel. Navesti hočemo le nekaj najvažnejših čertic, da vsaj nekoliko spoznamo njegovo blagonosno delavnost, ki je zapisana popolnoma le v knjigi večnega življenja. Doživel je dokaj britkih ur; če so se semtertja verstile tudi vesele, so ga toliko bolj spodbujale k stanovitnosti, čim manj jih je bilo.

V teku svojega 32letnega bivanja v Perudži, je prehodil šestkrat svojo škofijo; porabil je vsako priliko, da pospeši cerkveno življenje, odstrani razvade in napake, ki so se vtihotapile, in povzdigne pobožnost vernih. Po vplivu njegove blagonosne delavnosti se je prerodila njegova škofija k novemu cerkvenemu življenju. Božjo službo so jeli bolj slovesno obhajati, božjo besedo z večo modrostjo in večim pridom oznanjevati, češčenje in pobožnost do preblazene Device Marije in svetnikov je oživel na novo. Kar je bil Peči višji pastir škofiji, sezidali so šest in trideset novih cerkva, mnogo družih dostojno popravili in lepšali. Perva cerkev, ki je bila na njegove lastne stroške sezidana, je bila posvečena nebeški kraljici. Blizu mesta Perudže pri tako zvanem „kamenitnem mostu“ (ponte della pietra) je bila namreč čudopolna podoba matere božje. Verni iz okolice so jo visoko častili, pa so tudi v raznih dušnih in telesnih potrebah po nji dobivali pomoč. Na tem kraju je škof Peči postavil cerkev „Naše ljube Gospe v smiljenja“. Z eno besedo, pospeševal je vse, kar je moglo služiti v povzdigo vere, v vzbujenje katoliškega in v ohranjenje nramnega življenja. Z besedo in zgledom je vnmal verne v mestu in po deželi, naj se vdeležujejo raznih društev in bratovščin, ki služijo v razširjanje sv. vere, kaker sv. detinstva, apostolata molitve, otrok Marije in družih, ki vse tako blagodejno pripomagajo, da se oživlja vera in pobožno, kerščansko življenje. Njegova neomenjena radodarnost za take in enake namene, kaker tudi skerb, ki jo je imel za vboge, našla je tudi pri vernih posnemovavce.

Vže smo omenili, kako je Peči vedno skerbel za šolo, ko še ni bil višji pastir. Tudi kot škofu mu je bilo najpervo na skerbi, da se na vsak mogočni način povzdignejo razne naprave, ki so služile mladini v poduk in vzgojo. Tudi višja izobrazišča

je vmel primernejše vrediti. Kot kanclar ondotnega vseučilišča je marisikaj modrega vkrenil. Tudi je vstanovil na vseučilišči nove stolice ter preskerbel izverstnih učenikov. Tudi po družih učilnicah, ki so bile izročene njegovemu oskerbovanju, umel je vzbuditi novo življenje. Da se kerščanski nauk po vseh farnih učilnicah jednako uči, sestavil je nadškof sam katekizem, ki je služil pri poduku vsem duhovnikom kot vodilo. Če tudi se je večinoma bavil z modroslovskimi vedami, znal je tudi prav priprosto pisati za narod in neodraslo mladino.

Pred vsem pa mu je bila na skerbi vzgoja mladih duhovnikov in bogoslovcev, ker je dobro znal, da je najboljša podlaga nraвному, kerščanskemu življenju izverstna duhovščina. V ta namen je izdal kmalu po tem, ko je nastopil svojo novo škofovsko službo, nove določbe in naredbe, zadevajoče deloma nraвно vedenje gojencev, deloma predmete, katerih se imajo učiti. Tekom časa si je prizadeval vedno bolj in bolj, da predrugači učni načert, dokler se mu ni zdelo, da po vsem zadostuje znanstveni izobraženosti, katere pričakuje od bodočih duhovnikov. Niso mu pa bile dovolj le te prenaredbe; nadzoroval je sam osebno poduk in napredek pri bogoslovcih, kaker tudi pri tistih mladeničih, ki so se pripravljali za bogoslovje. Redno je hodil tudi k očitnim skušnjam ter dosti krat sam stavil vprašanja. Tudi je priredil znanstvene razprave, h katerim je povabil bližnje škofo, duhovne in učitelje, da bi s tem budil pri mladeničih ljubezen do vednosti. Dostikrat je prišel tudi nepričakovano v to ali ono učilnico k poduku, da se osebno prepriča, če izpolnjujejo vestno svoje dolžnosti učenci, pa tudi učeniki. Tako se je jedenkrat prigodilo, da pride nadškof poslušat poduk; učenika pa še ni bilo v šoli, ker se je zamudil. Ko učitelj stopi v šolo, vidi na svoje veliko začudenje, kako razlaga nadškof učencem Ciceronov govor za Milona, katerega so ravno brali, opozarjajoč jih na to in ono. Ne vedoč, kaj storiti sede k poslušavcem v klop ter prosi nadškofa, naj nadaljuje, kar seveda ni storil. Pri odhodu iz šole reče vsem, naj si to, kar so brali in doživeli, dobro vkoristijo.

Tako je bilo nadškofu tudi na tem ležeče, da se tisti mladeniči, ki so bili namenjeni stopiti v semenišče, do dobrega podučé in spoznajo cerkveno življenje. Gojenci semenišča se imajo privaditi namreč resnične pobožnosti in tiste požertvovalnosti, ki naj lepše krasí pravega duhovnika. K temu je mnogo pripomoglo to, ker jih je pogostokrat obiskal ter se o vsem sam osebno pre-

pričal, kaker tudi, ker se je sam vdeleževal duhovnih vaj, katere so imeli vsako leto. Tudi je imel navado, da je sam pograjal gence, ki so se v tej ali drugi zadevi pregrešili, ali pa je sam zapazil kako napako na njih. Storil pa je to prav modro in previdno. Nigdar ni storil očitno, da mladeniča ne osramoti ali pa preveč ne razžali. Poklical je dotičnega k sebi ter ga posvaril po svoji previdnosti. Pri slovesu pa mu je podal listek, na katerega je sam napisal njegov prestopek, pa tudi pripomočke, ki ga bodo v bodoče pred to napako obvarovale, če se jih bode posluževal, ter mu velel, naj ima nekaj časa ta listek na mizi poleg svojih knjig. S takim modrim in previdnim ravnanjem je dosegel dostikrat najboljših uspehov. Kot najlepšo čednost duhovnika in najboljši pripomoček, da se stori vrednega drugih kreposti, priporočal jim je ponižnost. O tej čednosti je napisal tudi za bogoslovce posebno knjižico, ki je bila natisnjena v Perudži leta 1871.

Tudi je skerbela za to, da bi se mladi duhovniki, izstopivši iz semenišča, še dalje izobraževali v potrebnih vednostih. V ta namen je vstanovil v svoji škofiji tako znano „akademijo sv. Tomaža Akvinskega“. To je bila družba duhovnikov, ki se imajo sniti vsak mesec enkrat, da se razgovarjajo o važnih modroslovskih in bogoslovskih vprašanjih po uku sv. Tomaža Akvinskega. Pri vsakem shodu sta morala dva prebrati svoje pismo izdelane obravnave. To je bil potem predmet daljnjega razgovora. Predsednik društva je mesec popreje naznanil vsem članom predmet, o katerem se bode govorilo. S tem je imel priliko se vsak stvarno pripraviti za razpravo. Koliko hasni je donasala ta akademija, zlasti še od leta 1872, ko je bila osnovana na boljši podlagi, svedoči to, da slovi duhovščina Peruška po Laškem kot najbolj vešča in izobražena v bogoslovskih vednostih. — Od leta 1874 izdaja akademija svoja letna poročila.

Če tudi je v prvi versti skerbela za naraščaj verlih duhovnikov, nikaker ni pri tem pozabil svojih družih ovčic, ker je hotel biti vsem vse, po zgledu sv. Pavla. Po svojih izverstnih pastirskih listih je pobijal nasprotnike ter učil verne po okoliščinah časa, ki so bile tedaj jako žalostne. Treba je bilo velike modrosti, rekel bi od zgoraj navdihnjene, da je umel vedno pravo storiti v tako razburjenih dnevih. Še več kaker se svojimi pastirskimi listi in pridigami je pa pri vseh dosegel se svojim zgledom in svojo ljubeznijo do ljudstva, kteremu je znal v vseh okoliščinah pomagati. Ta njegova ljubezen pa ni bila le z besedami, am-

pak v dejanji. Daroval je sam v take namene velike zneske; skerb pa je tudi, da pridejo zavodi, ki so imeli dobrodelne namene, pa so se denarji večinoma zlo rabili, pod strogo nadzorstvo. Umé se, da je ob taki prevstroji dostikrat naletel tudi na huda nasprotovanja, seveda se je za to malo menil. Naj prvo mu je bilo torej na skerbi, da izroči vstanove z dobrodelnimi nameni posebnemu oskerbništvu, ki bode vestno ž njimi gospodarilo. Zavod posojilnice je nadzoroval sam. S tem je prišel v okom vsem nerednostim; ker se dostikrat prigodi, da si pri takih zavodih polnijo mošnje le nekateri, namen se pa ne doseže.

Tudi bolniki in vbožci njegove škofije so se mu smilili. Zato je pogostokrat obiskal bolnišnice. Če je zapazil kako nerednost gledé oskerbovanja ali postrežbe, nasvetoval je berzo, kar je bilo potrebno, da se odstranijo take napake.

Skerbel je tudi sirotam za vzgojo. V ta namen je poklical iz Belgije „vsmiljene brate“. Ondi je spoznal njih spretnost za take zavode. Razširil je sirotišnico ter vse potrebno v njej priredil, po tem jim jo je pa izročil v oskerbovanje.

Tudi je vstanovil dva zavoda za dekleta, jednega za tiste, ki so v nevarnosti žertvovati se pohotnemu življenju, drugega za tista nesrečna bitja, ki so vže bila zapeljana, pa imajo resno voljo, poboljšati se, zapustiti slabo pot in delati pokoro. Oba zavoda je v vodstvo izročil „sestram božje previdnosti“, ki jih je poklical iz Belgije v svojo škofijo.

Na najlepšem in najbolj zdravem kraju v mestu je postavil velikansko poslopje, deloma iz svojega imetja, deloma iz milodarov vsmiljenih ljudi. V tem poslopji je vstanovil vzgajališče in učilnico za meščanska dekleta. Poleg tega je bila tudi še učilnica za vboge deklice iz mesta in dežele. Ta zavod je izročil posebnemu varstvu sv. Ane, katere očividno pomoč je dostikrat izkusil, ko je stavil in vrejeval poslopje.

Najlepše pa se razodeva njegova pastirska skerb v napravi, ki se marisiketeremu sama ob sebi ne zdi važna in pomenljiva. Tako seveda vidi navadno oko: v resnici pa je drugače. Vže iz življenja sv. Filipa Nerija je znano, da so mu bili sosebeno na skerbi tisti otroci, ki so znali vže sami hoditi in govoriti; pa so bili nezreli za šolo, ali zunaj šole čisto sami sebi prepuščeni. Stariši morajo iti za vsakdanjim kruhom, otroci so pa brez nadzorstva in se potikajo, koder se jim ljubi. Misel na nevarnosti, katerim so izpostavljeni taki nedolžni otroci, je prisilila svetega

Filipa Nerija, da tudi za nje porabi nekaj trenutkov. Kaj stori? V prostih urah zbira po mestnih ulicah okoli sebe otroke, ter jih pelje na kak prost kraj zunaj mesta, da se pod njegovim nadzorstvom igrajo in kratkočasijo do sitega. Potem jih je zbral okolo sebe in podučeval v kerščanskem nauku in blažil njih nedolžna serca. Skerbel pa je tudi, da je nasitil njih prazne želodce. To je bil pravi začetek tako zvanih „otroških vertov“, ki se tudi za te dobe snujejo po raznih mestih, žalibog ne povsod na dobri podlagi. Ali malokedo zna, da so ti zavodi po Laškem vže stara cerkvena cvetlica. Takove otroške verte — giardini di San Filippo Neri — ustanovil je tudi Peči v svoji škofiji. S pastirskim listom je goreče priporočal vsem župnikom svoje škofije, naj pripomorejo po svojih močeh, da se ustanove taki zavodi. Verne pa je opominjal, naj pridno tja pošiljajo svoje otroke. Po tem načinu so se odrasli in neodrasli dečki zbirali ob nedeljah in praznikih najpervo v cerkvi, kjer je bil poduk v kerščanskem nauku. Potem so šli na odločen kraj ter se kratkočasili pod nadzorstvom. S tem je bila dana prilika, da se obvaruje mladina pohujšanja. Nadškof je v Perudži dostikrat sam prišel v take zavode, in mož, ki je vmel mej učenjaki govoriti, da ga je vse občudovalo, znal se je tudi z otroci prav po otroško pogovarjati, da ga je vse gledalo in poslušalo. — Razume se, da je bil namen teh zavodov osobito šoli odraslo mladino varovati pohujšanja ob nedeljah in praznikih. Tudi po naši domovini bi društva, imajoča namen ob nedeljah in praznikih zbirati po popoldanski službi božji mladino, jako mnogo koristila. Marisiketeri mladenič bi znabiti s tem časno in večno srečen postal.*)

Keder je splošna beda prišla, je bil Peči prvi, ki je po vseh močeh pomagal svoji čredi. Taka sila je bila osobito leta 1853 in 1854. Vso pomlad je neprenehoma deževalo; pride poletje, pa dež je še neprenehoma lil iz temnih oblakov. Nadškof zavkaže, naj se obhajajo očitne procesije na čast svetnikom, pod katerih varstvom je bilo mesto; ali dež ni jenjal liti in sonce so še vedno zakrivali temni oblaki. Neizogibljiv nasledek moče je bila slaba letina in ž njo združena lakota. Nadškof, poln žive vere, se zateče k drugemu izvenrednemu pripomočku. Saj se v Perudži hrani zaročni perstan preblazene Device Marije, in nje-

*) Nehoté so mi ob tej priliki zopet v spominu nauki rajnega Dr. Vončina, ki je tolikokrat priporočal taka društva. Dobro je poznal nepozabljivi mož sedanjo dobo in njeno potrebo.

na priprošnja bode gotovo odvernila šibo božjo. V pastirskem listu naznani svojim vernim, opominjajoč jih k pokori, da se bo-
de draga svetinja 1. julija izpostavila v češčenje potem pa slo-
vesno nesla v sprevodu po mestu, da vstavi Bog na priprošnjo
nebeške kraljice svojo hudo šibo. Neizmerna množica ljudstva,
okolo 50.000, se zbere ob določenem času. Poveljnik avstrijske
posadke, ki je bila za te dobe v Perudži, opozori nadškofa na
nevarnost kakih nemirov; ali nadškof ga potolaži in mu reče,
da je sam odgovoren za red. Po slovesnih večernicah se prične
slovesni sprevod pomikati iz stolne cerkve, ki je bila kar natla-
čena ljudstva. Nekateri opozoré nadškofa, češ, dež še vedno li-
je, škoda bi bila dragocenih cerkvenih paramentov. Nadškof od-
govore: „Le zaupajte!“ Sprevod se pomika dalje po časi. Ko pri-
dejo kanoniki do velikih vrat, zopet opomniyo nadškofa, da še
vedno dež lije. Nadškof odgovore: „Le serčnost in zaupajte!“
In glej, ko stopijo nadškof sê svetinjo na prosto, preneha dež.
Mej petjem psalmov, himen in litanij se pomika sprevod po uli-
cah. Pred vrati je bil prirejen na vzvišenem prostoru altar, od
koder bodo nadškof dali blagoslov, in določeno, da se sprevod
zopet verne nazaj, ako bi le še deževalo. Tisoči in tisoči po-
božnega ljudstva so obdajali prostor. Zopet se na nebu zbero
černi oblaki. Višji pastir vzamejo svetinjo ter blagoslove ž njo
na vse štiri strani neba z besedami: „Dodeli na prošnjo in po
zasluženji preblazene Device Marije svojemu vernemu ljudstvu
lepo vreme!“ Klečeča množica je odgovorila: „Vsliši nas, o Go-
spod!“ Ko se obernejo škof četertikrat, da dajo zadnji blagoslov,
razdele se oblaki in sončni žarki obsijejo škofa, ki so deržali v
roki svetinjo. Komaj odgovori množica na četerto prošnjo, vže
se čujejo glasovi: naprej, naprej! — in sprevod se je pomikal
dalje okoli mosta. Od tega trenutka se je vreme spremenilo.
Tudi letina je bila boljša, kaker so jo pričakovali. Seveda je na
zimo pri vsem tem nastalo pomanjkanje. Duhovščina, plemstvo
in meščani so storili po svojih močeh, da pridejo okom bedi vbo-
zih. Nadškof sam pa je bil vsem zgled. Ker je od dné do dné
prihajalo več vbozih pred njegovo palačo, dal je v kapucinskem
samostanu kuhati vsaki dan tečnih jedi za nje. Njegovo veselje
je bilo, da je vsaki dan sam pred vratmi svoje palače delil mi-
loščino. Ob treh se je napolnil vsaki dan terg pred njegovo pa-
lačo raznih betežnih, ki so pričakovali „svojega očeta“, ki
je lajšal njih bedo, pa z lepimi nauki vlival tudi tolažbo v njih

žalostna serca po zgledu našega Izveličarja, ki je tudi lačne nasilil v puščavi. — Naslednje leto (dné 12. feb. 1854) je še druga šiba božja zadela pokrajino Umbrijo. Hud potres je porušil mnogo hiš, in da je bila mera polna, je po leti nastala v Perudži še kolera. Tako je v teku enega leta zadela mesto in okolico trojna šiba, lakota, potres in kuga. V mestu samem je podavila kolera le malo ljudi. To so pripisovali posebnemu varstvu in priprošnji preblazene Device Marije, katere češčenje je nadškof posebno pospeševal.

V vseh teh stiskah, ki so zadele njegovo škofijo, prizadeval si je, da po moči bedo zljajša. Zraven pa je ob vsaki priliki povzdignil svoj glas ter svaril v pastirskih listih svoje verne pred pregrehami, ki kličejo jezo božjo. Tako je 1853 v pastirskem listu svaril pred kletvino in bogokletstvom, ker se je bila ta pregreha zelo razširila. Priporočal je duhovnikom, učiteljem in starišem, naj čujejo, da se pride v okom tej pregrehi, zavkazal, naj se po sv. maši molijo gotove molitve v zadoščenje za razžaljenje, ki se dela Bogu s kletvino; tudi je odločil kazni za bogokletstvo. Dalje je razpravljajl v svojih pastirskih listih in družih spisih v glatkem jeziku razna času primerna vprašanja. Da nismo preobširni, naj navedemo le nekatere take, na priliko „o svetni oblasti papežev“, „o prednostih katoliške cerkve“, „o civilnem zakonu“, „o navadnih zmotah glede vere in kerščanskega življenja“, „proti spisu francoza Renana o Jezusovem življenji“, „o razmerah rimskega papeža in kat. cerkve v 19. stoletji“ in leta 1878 v pastirskem listu „katoliška cerkev in civilizacija.“

To so kratke poteze o delavnosti Peruškega nadškofa Pečija. Svedočijo nam, da je bil zgled višjega duhovnega pastirja. Njegova nevmorna dejanska in znanstvena delavnost mu je pridobila pa tudi spoštovanje in čislanje vseh, tudi njegovih sovražnikov, kaker bodemo pozneje videli.

Premišljevanje o vdanosti v voljo božjo.

(Po sv. Alfonzu Ligvorjanu B. A. M.)

Vsa naša popolnost obstoji v ljubezni do dobrega Boga. „Ljubezen, je vez popolnosti“ pravi sv. Pavel, toda popolnost

ljubezni božje obstoji v združenju naše volje z njegovo sveto voljo. „Glavni sad ljubezni pravi sv. Dijoniz Areopagit, je združenja volje ljubljencev, tako da imajo eno in tisto voljo.“ Kolikor bolj je tedaj gdo združen z voljo božjo, toliko večja bo njegova ljubezen.

Res je, da so Bogu dopadljiva dobra dela, kaker pokora, zatajevanje samega sebe, usmiljenost do bližnjega, molitev, post, i. t. d. Ali kedaj? Takrat, keder so storjena po njegovi volji. Keder so pa zoper njegovo voljo, takrat jih ne samo ne odobrava, temveč jih zametuje, merzi in kaznuje. Postavimo na primer: Gospodar ima dva hlapca; eden od njiju se poti in trudi cel božji dan, pri tem če pa vse po svoji volji storiti; drugi pa se sicer manj trudi, pa je v vsem pokoren. Kaj se ti zdi, dragi bravec, keterega bo gospodar bolj ljubil? — Gotovo poslednjega, ne prvega. Kaj koristi toliko dobrih del, za slavo božjo, keder niso po njegovi volji? „Gospod neče žrtev“, je rekel prerok, kralju Savlu, „ampak pokorščino“. Človek, kateri hoče le po svoji volji delati, pa ne po božji, počenja neko versto malikovavstva, namesto da bi se klanjal volji božji, klanja se na neki način svoji volji.

Največa slava, katero moremo skazati Bogu je, vselej in v vsem storiti njegovo sveto voljo. Naš Odrešenik, ki je z nebes prišel poslati svojega nebeškega Očeta, nam je to posebno sè svojim izgledom pokazal. Sv. Pavel obrača na njega besede: „Klavščine in daru nisi hotel, telo pa si mi pripravil; tedaj sem rekel: Glej! pridem, da storim, o Bog! tvojo voljo“. (Hebr. 10. 5). Nisi hotel žrtev, ketere so ti darovali ljudje, ti hočeš, da ti darujem telo, katero si mi dal; glej, pripravljen sem storiti tvojo voljo. Večkrat je ponavljal naš Izveličar, da ni prišel na svet, da stori svojo voljo, ampak voljo svojega nebeškega Očeta. „Prišel sem z nebes, ne da izpolnim svojo voljo, temuč voljo tistega, ki me je poslal.“ (Jan. 6, 38.) S tem je hotel pokazati, koliko ljubi svojega Očeta, v izvršenju njegove volje, da samega sebe daruje na križu za rešenje ljudi. Zato je tudi rekel svojim učencem tisti večer, ko je šel na vert Getzemani nasproti svojim sovražnikom: „Da svet spozna, da ljubim Očeta, in delam kaker mi je on zapovedal, vstanite, pojdimo tja.“ (Jan. 14, 31.) Zato on spozna vsakega za svojega brata, gdor izpolnjuje voljo božjo: „Vsak, gdor izpolnjuje voljo mojega Očeta, on je moj brat.“ (Mat. 12 50.) Pobožni kristjani, kateri so spoznali, da je spol-

novati božjo voljo največa popolnost kerščanske duše, so vedno na to pazili, kaj Bog od njih zahteva. Blaženi Henrik Suzon je rekel: „Gospod noče, da je naš um razsvitljen, temuč da se v vsem podveržemo njegovi sveti volji.“ Sv. Terezija pravi: „Vse, kar ima iskati duša, kteri se je vdala molitvi, je, da svojo voljo podverže božji, in zagotovljena naj bo, da v tem obstoji največa popolnost. Gdor bo bolj izvrševal voljo božjo, več darov bo prijemal od Boga in mnogo bo napredoval v duhovnem življenju.“ Ko je bila enkrat blažena Štefana iz Sončina reda sv. Dominika v zamaknjenju vzdignena v nebo, je v gledala osebe, ketere je prej poznala, mej Serafini. Rečeno jej je bilo, da so te duše zategadelj tako veliko slavo dobile, ker so se v svojem življenju popolnoma izročile volji božji. Blaženi Henrik Suzon je rekel: „Raje hočem biti najmanjši červ na zemlji po božji volji, kaker Seraf po svoji volji.“

Na zemlji se moramo učiti od svetnikov v nebesih, kako moramo ljubiti Boga. Čista in popolna ljubezen, s katero oni ljubijo Boga, obstoji v tem, da so popolnoma zedinjeni z njegovo voljo. Da bi Serafini spoznali, da je božja volja videti jih goreče v peklenskem ognju, precej bi skočili v tisto brezdno, samo da izpolnijo njegovo voljo. To je, kar nas je Jezus Kristus v očenašu učil, namreč izpolnjevati božjo voljo, kaker jo izpolnjujejo svetniki v nebesih: „Zgodi se tvoja volja, kaker v nebesih, tako tudi na zemlji.“ (Mat. 6, 10.)

Bog je imenoval Davida, človeka po svojem sercu, ker je v vsem izpolnjeval njegovo voljo. „Našel sem človeka po mojem sercu, kateri vse stori po mojem volji.“ (Ap. dj. 13. 22.) David je bil vselej pripravljen storiti voljo božjo, zato je tudi pogostokrat klical: „Pripravljeno je serce moje, o Bog, pripravljeno je serce moje.“ (Ps. 56, 3). Tudi ni za družega prosil Boga, kaker, da ga nauči izvrševati njegovo presveto voljo. „Nauči me, Gospod, izpolnjevati tvojo voljo.“ (Ps. 142, 10.) Zadosti je tudi eno samo delo popolnega izročanja v voljo božjo in lahko postaneš svetnik. Glej Saula! On je preganjal cerkev na vso moč. Na potu v Damask ga obsije nebeška luč, Jezus Kristus mu zakliče: „Saul, Saul, zakaj me preganjaš?“ Kaj stori Saul? Kaj li govori? Ne drugo, kaker, da če izpolniti voljo božjo: „Gospod, kaj hočeš, da storim?“ (Ap. dj. 9, 6.) In glej. Gospod ga izvoli za aposteljna ajdov. „On mi je izvoljena posoda, da ponese moje ime pred ljudstva.“ (Ap. dj. 9, 5.) V resnici, gdor daruje Bogu

svojo voljo, mu daruje vse. Zakaj tisti, ki mu daruje denar, deleč milostinjo, kri z bičanjem, jedi s postom, on deli Bogu le del od tega kar ima; tisti pa kateri mu daruje svojo voljo, daruje mu vse, tako, da more reči: „Gospod, siromak sem, ali vender ti darujem vse, kar imam, darujem ti svojo voljo in nimam več, kar bi ti dal.“ In to je ravno vse tisto, kar želi od nas Gospod: „Sin, daj mi svoje serce.“ (Ps. 23, 26.) Sv. Avguštin pravi: „Nič ne moremo Bogu dražjega in prijetnišega storiti, kaker keder mu rečemo: „Glej, tvoj sem, darujem ti svojo voljo, povej mi kaj želiš, da izpolnim“.

Ako nam je kaj na tem, da popolnoma vstrežemo Gospodu, potrudimo se ne samo, da vpravamo našo voljo po božji volji, temuč tudi, da se ž njo zedinimo. Vravnanje stori, da mi našo voljo z božjo združimo; zedinjenje gre pa dalje, ono hoče da mi napravimo od božje in naše volje eno, tako, da drugo ne iščemo kaker to, kar hoče Bog, in da bo samo božja volja naša volja. To je verhunec popolnosti, po katerem moramo vedno hrepeneti. To mora biti namen vsih naših dejanj, vsih naših želj, premišljevanj in molitev.

Znamenje prave vdanosti je, da smo podložni božji volji, naj se zgodi karkoli hoče in naj je to po naši ali pa proti naši volji. Mislím, da ni človeka na svetu, ki bi ne bil zadovoljen, keder mu vse po volji gre. Toda svetniki in pobožni kristjani so bili veseli, ako jim je bilo tudi vse protivno in nevgodno. Bogoljubni služabnik božji Janez Avila je rekel: „Več velja en „Čast bodi Bogu“ v nadlogah in zopernostih, kaker tisoč v zadovoljnosti in obilnosti“. Razun tega, moramo se vdati v voljo božjo, ne samo v tistih rečeh, ketere pridejo naravnost od Boga, kaker bolezní, siromaštvo, smert starišev i.t.d., temuč tudi v tistih, ketere pridejo od hudobnih ljudi, kaker zasramovanja, krivice in vsakoverstno preganjanje. Kedar nas gdo razžali, obrekuje, okrade, moramo misliti, akoravno noče Bog njegovega greha, hoče vender naše siromaštvo, zatajevanje in vdanost v njegovo voljo.

Gotovo je in sv. vera nas uči, da se vse, kar se na svetu zgodi, po volji božji zgodi. „Jaz sem Bog, ki vstvarjam luč in temo, ki pripravljám mir in dopuščám zlo, jaz sem gospodar, ki vse to delám.“ (Izai. 45, 7.). Od Boga nam pride vse dobro in hudo, to je vse kar nam je zoperno, kar pa mi napačno in krivo imenujemo hudo, ker je v resnici le dobro za nas, ako to vdano sprejmemo iz božjih rok.

(Dalje prih.)

Življenje in delavnost sv. Frančiška Solana, misijonarja Peruanskega.

(P. F. H.)

IV. Poglavje.

Frančišek Solan odgojitelj novincev v samostanu v Arisafi, na „Gori sv. Frančiška“, in predstojnik temu samostanu.

Ko je Frančišek še v Loreti prebival, dojde mu žalostna vest o smerti njegovega pobožnega, ljubega očeta. Mislil si je pač lahko veliko britkost svoje drage, slepe matere v tej veliki zgubi. Vzbudi se v njegovem serci hrepenenje, da bi šel obiskat svojo mater, katere vže toliko let ni videl, — ter bi jo potolažil. Radi mu predstojniki to dovolijo, ker so ga vže namenili poslati v Arisafo, mestece kako pičlo uro goda od Kórdove, da bi opravljal ondi službo odgojitelja novincev.

Na poti proti samostanu svojega novega poklica obišče toraj svojo mater. Pač je našemu svetniku tolklo veselja serce, ko je ves zaprašen od daljne poti korakal po ulicah mesta Montilje proti hiši svoje matere. Ko pride v hišo, vpraša po gospe. Nihče ga ne spozna. Sluga mu veli iti na vert, kjer je stara gospa. Mati so sešeli na vertu na ravnotistem prostoru, kjer se je kot otrok tolikokrat igral, in kjer so ga učili spoznavati in ljubiti ljubega Boga. Mati je imela v rokah rožni venec; pač je molila za svojega rajnega moža. Predramijo jo koraki, katere je slišala. Oberne se proti strani, hoteč vedeti, kedo je. Vže stoji pred njo njen dragi sin, katerega pa otemnele oči niso mogle videti. Da je ne bi preveč iznenadil, prične se izgovarjati, zakaj je prišel. — Ali rahlo čuteče materino serce pri prvi besedi spozna po glasu svojega sinu. Ne bomo tu opisovali, kaj sta si mati in sin po dolgem ločenju pripovedovala. Gotovo sta se voljno podverгла vsem božjim naredbam, če tudi so bile britke, ter hvalila neskončno previdnost in vsmiljenje božje. Mej tem ko sta se pogovarjala, raznesli so posli vže skoraj po vsem mestu veselo vest, da je prišel bosonogi frančiškan Frančišek Solan obiskat svojo mater.

Vže poprej je slovel kot jako pobožen redovnik po vsem mestu. Po božji previdnosti pa je imelo biti njegovo rojstno

mesto tudi priča prvih čudežev, katere je storila božja previdnost po tem svojem služabniku.

Frančišek Solan je hotel več dni ostati v svojem rojstnem mestu. Ker ni imel posebnega opravila, brez dela pa tudi ni hotel biti, prosi samostanskega predstojnika, naj mu dovoli nabirati za samostan miloščino in vsakdanjega živeža. V veliko spodbudo je bilo meščanom, videti sinu bogatega meščana, da hodi od hiše do hiše ter prosi miloščine za svoje brate, ki so se iz ljubezni do Boga odpovedali vsemu zemeljskemu imetju.

Pri tem svojem poslu pride necega dne tudi v hišo necega meščana Didaka Lopesa po imenu. Sprejmo ga prav prijazno in gostoljubno. Zgovorna tašča Didakova mu pripoveduje, da imajo bolnega otroka, ki je tako rekoč v eni rani po vsem životu. Noben zdravnik, nobeno zdravilo mu ne pomaga. Poskusili so vže vse. Ponižno prosi Frančiška, naj blagoslovi otroka. Frančišek rad vstreže želji; ob enem reče pa tudi, naj mu pokažejo rane otrokove. Vsmili se mu vbogo dete in prične iz ponižnosti poljubovati ostudne rane. Pa glej čudo! Od tega trenutka so se jele rane celiti in dete je ozdravelo. Razume se samo ob sebi, da se je na enkrat raznesel glas o tem čudovitem ozdravljenji po vsem mestu. Kjer se je prikazal Frančišek, povsod so ga pozdravljali z visokim spoštovanjem. Seveda to ni bilo vseč ponižnemu Frančišku, ki je povsod iskal le zaničevanja.

Nekaj ednacega je storil tudi nekemu beraču. Ko je zopet necega dne prosil miloščine, naleti pred mestnimi vrati na vbožca, ki je imel na nogah hude rane. Približa se siromaku, ki se mu v serce vsmili. Ta ga prosi, naj ga blagoslovi. Frančišek ponižno poklekne k siromaku ter mu poljubi njegovo ostudno nogo; zakaj v vsakem vbožcu je videl Jezusa Kristusa, ki je tudi za nas vbog postal, ter bil raztepen, da ni bilo od nog do glave nič zdravega na njem. Siromak je o tem trenutku čutil, da so pojenjale bolečine. Pričele so se rane celiti, in v nekoliko dneh je vergel proč berlje, na katere se je do tedaj opiral, da je mogel hoditi od hiše do hiše ter si prositi vsakdanjega živeža. Tudi o tem čudežnem ozdravljenji se berzo raznese glas po mestu. S tem prihaja spoštovanje do svetnika še večje, kar je bilo ponižnemu Frančišku jako zoperno. Pobožna mejna grofinja Priješka, Katarina Fernandes Kórdovska, prosi celo samostanskega predstojnika, naj jej podari redovno obleko, katero je kedaj nosil Frančišek, da se bode po smerti dala v njej pokopati.

Frančišek zato berzo na tihem pobegne iz mesta ter hiti na odločen mu kraj v Arisafo. — Pobožna grofinja je bila pozneje vsled svoje oporoke tudi pokopana v jezuitski cerkvi v redovni obleki sv. Frančiška Solana.

V Arisafi je imel Frančišek vzgojo novincev oskerbovati. To opravilo je v vsakem redu jako imenitno, — pa tudi sila težavno. Zato izbirajo predstojniki za to službo najsposobnejše može. Od dobre vzgoje novincev je odvisen napredek in blager reda. Treba je novince modro in previdno napeljevati na pot popolnosti. Temu, komer je izročeno to opravilo, je treba največje previdnosti in ljubezni. Naš Frančišek je bil seveda po vsem mož na pravem mestu za to preimenitno delo. Le sam v svoji ponižnosti je menil, da za to službo nima potrebnih zmožnosti. Prosil je toraj prednike, naj ga poslové od tega opravi. Razume se, da se za te izgovore niso zmenili. Moral je nastopiti svojo novo službo.

Najpervo mu je bilo na skerbi, da je sam do sebe še ostrejši, kaker je bil do tedaj. Zelenjava in sočivje mu je bila skoraj jedina hrana. Mesa in rib ni poskusil nikoli. Tudi molitvi je posvetil še več časa, kaker do tedaj, zraven pa se bičal do kervi.

Če tudi je bil oster sam do sebe, vender je bil jako krotak in ljubeznjiv do svojih novincev. Vže prirojena mu ljubeznjivost mu je pridobila ljubezen in zaupanje vseh. Kar je velel, storili so gojenci iz ljubezni do njega. Če se je kak novinec v tej ali oni reči pregrešil in obtožil svoje napake vzgojevatelju, izgovarjal ga je, češ, le sam je vzrok tega, ker nima potrebnih zmožnosti in pobožnosti za posel, katerega so mu predstojniki naložili. Dostikrat se je bičal za prestopke svojih gojencev. Seveda je to jako dobro vplivalo na nje. Na vso moč so se varovali, da ne bi žalili svojega vzgojevatelja. Zlasti jih je napeljeval na to, naj o vsakem dobro mislijo in se varujejo obsojevanja napak drugih po Jezusovem zgledu, ki je imel usmiljenje z grešniki ter prišel na svet, da jih pripelje na pravo pot. Učil jih je ter kazal sè zgledom, da je naj bolj gotova pot do popolnosti, če voljno terpé in nosijo križe, katere jim drugi vzročujejo — zlasti domači in sobratje. S tem se ohrani v družini ljubezen in zastopnost. Z eno besedo Frančišek je bil živ zgled vseh čednosti in najboljši vzgojevalec redovnih novincev. Za to

so mu predstojniki tudi več let pustiti to imenitno in važno opravilo.

V pokrajini Granádi, pet milj od Kórdove, je stal mej hribovjem na mogočni skali samostan „s v. Frančiška na Gori“ (del Monte) popolnoma ločen od sveta. Ta samostan so predstojniki odločili za vzgojo novincev. Kaker so nekedaj puščavniki zapustili svet ter šli v puščavo, da bi popolnoma ločeni od sveta, le Bogu služili, tako so si tudi sinovi sv. Frančiška semtertje postavili samostane na samotnih krajih. Seveda to ni moglo biti splošno, ker je red po svojem poklicu navezan na obljudene kraje, ker mora po svojem vodilu živeti ob miloščini in delati ze izveličanje duš. Vender pa so vsi svetniki tega reda ljubili samoto vsaj za nekaj časa. V tihi samoti je njih duša v molitvi in premišljevanji dobivala novih moči, da se je mogla uspešno boriti proti grehu in slabemu nagnenju, ki je prirojeno človeku. Iz samote so prihajali mogočni oznanjevalci božje besede; pa so se zopet radi zatekali iz vrišča vsakdanjega sveta v tiho samoto. Tudi sv. oče Frančišek Serafinski je rad bival na samotni gori Alverni, kjer je od Boga prejel čudežne rane.

Lahko si toraj mislimo, da je veselje prešinilo našega Frančiška Solana, slišati, da je premeščen v oni samostan. Saj je slovel, da ondi redovniki živé najbolj pobožno. Stal je istinito na jako samotnem kraju sredi gorovja. Do naj bližnjega sela, kjer so redovniki prosili vsakdanjega živeža, je bilo dve do tri milji hoda. Tudi okolica je svetnikovim željam in njegovemu poklicu vgajala po vsem. Saj mu je bilo vedno na misli, kako bi mogel skrbeti za blager in izveličanje izročenih mu gojencev mej vednim molčanjem in daleč proč od svetnega hrupa.

Keder ni bilo predstojnika doma, je bil on njegov namestnik. Ob takih prilikah je kazal svojo veliko skerb, da se je vodilo na tanko in do pičice izpolnjevalo zlasti gledé vboštva. Hotel in želel je, da se kaže v vsem v tej samoti. Ni toraj čuda, da je na-se obrnil oči vseh in da so ga pri zboru izvolili za predstojnika ali gvardijana samostanu. V svoji ponižnosti se je bal vsake časti, ki bi ga povzdignila nad druge. Radi tega je prosil svoje predstojnike, naj mu nikar ne izroče tega težavnega opravila. Še le ko so mu na njegove prošnje odgovorili resno, naj prevzame iz pokorščine izročeno mu čast, ni se dalje obotavljal. Kot predstojnik je bil vsem lep zgled. Skerbel je, da ima v redu najpervo samega sebe, pa tudi podložne, in da žive na tanko

po zapovedih vodila. Nigdar ni zamudil skupne molitve na koru ali kake druge pobožnosti. Bil pa je, kaker najzadnji novinec, nad vse ponižen. Bil je prvi, ki je vzel vrečo na ramo, da prosi po okolici miloščine za brate.

Pri takem poslu je zbiral po vaseh otroke okoli sebe; učil jih je resnice sv. vere in lepe molitve. Zlasti jim je rad razlagal skrivnosti sv. rožnega venca. Ker je bil vedno veselega, jasnega in prijaznega obličja, lahko si misliš, koliko veselje je bilo za nedolžne otroke, ko je prišel svetnik v kako vas ali terg. Otroci so se kar gnetli okoli svetnika ali pa mu hiteli vže po poti nasproti, ko so ga zagledali.

Jednako so ga ljubili in spoštovali tudi njegovi podložni. Bil je do njih vedno prijazen, ljubeznjiv in ponižen. Čmernost in nejevolja mu je bila neznana reč. Vsaka njegova beseda je bila premišljena in ljubeznjiva, in tudi če je moral kaj grajati. Od kar je postal predstojnik, kazala se je njegova velika ponižnost in prikupljiva priprostost serca še v veliko lepšem svitu. V največi meri je razumel in spolnoval ono opominjevanje sv. očaka Frančiška, da so predstojniki služabniki podložnih bratov, ter razodeval ob jednom svojo visoko modrost in previdnost, ljubezen in otroško priprostost. Bil je moder v vedenji, pa ni žalil podložnih, bil otroško priprost, pa ohranil svojo čast in veljavo. Cestokrat se je pripetilo, da je prišel v obednico k svojim bratom, deržeč mej zobmi palico. Pokleknil le na tla ter se v svoji veliki ponižnosti očitno obtožil svojih grehov, rekoč da je omahljiv terst, kakeršnega ima v ustih in ni vreden, da biva mej njimi. Sè solzami v očeh jih je prosil, naj molijo zanj, za nevrednega grešnika. Seveda je tolika ponižnost ganila do solz zbrane brate ter vplivala na-nje, da so bili tudi iz serca ponižni.

Če je kateri iz mej sobratov zbolel, ni čakal na strežaja bolnikov. Sam mu je prestlal posteljo, posnažil posodo in preskerbel potrebne, tečne hrane. Hotel je biti vsem svojim bratom vse ter jih tolažil sè spodbudljivi besedami. Kazal se je v tem opraviu ljubezni do svojih sobratov kaker tudi do družih tako spretnega, kaker bi se bil vabil od mladosti streči bolnikom in jih tolažiti.

Pa ne le ponižnost in ljubezen do bližnjega, modrost in previdnost so odlikovale svetnika, ampak tudi ona ostrost in sporkorno življenje, ki mu je postalo, rekel bi, vsakdanji kruh.

Njegov vzvišen zgled v vseh krepostih tudi ni ostal brez

blagodejnega vpliva na podložne in samostansko življenje. Vse kreposti so bile v najlepšem cvetu; po njem je bil postal zgled redovnega življenja, pokore in molitve. Da bi to pripisoval svetnik svojim zaslugam, ni mu prišlo na um, — tudi v spanji ne. Ravno nasprotno je bilo. Ko je preteklo leto in so se predstojnike Granadske pokrajine zopet sešli v posvetovanje zaradi izvolitve novih predstojnikov, prosil je tako milo, naj mu odvzemo opravilo, za katero nikakor ni sposoben, da so končno vslišali njegovo prošnjo ter ga odstavili kot predstojnika na veliko žalost njegovih bratov v onem samostanu.

Iz te dobe nam poročajo tudi o nekem dejanji svetnika, katero so občudovali vže pri sv. Benediktu in Frančišku Serafinskem, ker kaže neizmernega duha pokore. Poleg samostanskega zidovja je bila velika skala s ternjem vsa zaraščena. Ko se je zmračilo in je svetnik menil, da ga nihče ne vidi, splazi se tiho do tiste skale, sleče svojo obleko ter se vleže v ternje, da mu je bila koža od ternja vsa razmesarjena. Hotel je s tem vsaj nekoliko podoben postati našemu Izveličarju, ki je bil za nas s ternjem venčan. Menil je, da ni nihče priča njegovega spokornega dejanja. Pa videla sta ga dva brata, ki sta ob tej uri še čula in ga videla iti proti tistemu kraju. Kmalu se je zvedelo po samostanu mej brati, ki so ga še toliko bolj občudovali zaradi njegove ostre pokore. Tako si je iznašel vedno novega terpljenja, s katerim je pokoril svojo telo.

Frančišek je bil istinito vzor pravega vzgojitelja in predstojnika. Naj bi ga pač posnemali oni, katerim je na skerbi vzgoja in predstojništvo — zlasti stariši, ki so v prvi versti vzgojitelji in predstojniki svojim otrokom in družini. Če hočete prav izpolnjevati svojo dolžnost, dobro premislite, katere napake vidite na otrocih ali pa svojih podložnih ter menite, da so graje vredne. Potem gre dobro premisliti lastno ravnanje in govorjenje; — in čestokrat so ravno tiste napake, ki se ti pri otrocih zdé jako gerde in ostudne. Če hočete stariši, da bodo otroci vas spoštovali, imejte za ljubo tudi sami stare ljudi, ki so pri hiši. Otroci se vedejo po vašem vedenji in zgledu, ne po vaših besedah. Tudi sto in sto nauk ne hasni ondi nič, kjer slab zgled vse pokvari. — Če pa je vže prepozno, treba je solze in britkost, ki jih vzročujejo nehvaležni otroci, darovati Bogu v zadoštenje za zanemarjanje svojih dolžnosti. Do podložnih je treba nekake ponižnosti in zanašanja. Seveda je treba gospodarjem

skerbeti in gledati, da so podložni in posli delavni, pokorni in se derže hišnega reda. Vse to pa mora biti v mejah kerščanske ljubezni. Saj veli naš Izveličar: „Kar ste najmanjšemu bratu storili, storili ste meni.“ — Kolik odgovor bode pač jedenkrat onim predstojnikom, ki zaderžujejo svoje podložne ob nedeljah in praznikih od božje službe, ali pa imajo svojega posla malo manj kaker za vbogo živinče. Kaker hitro zbolí, poslove ga od hiše. To ni po kerščansko. Pač pa bi bilo po kerščansko, da poslové od hiše grabeče volkove, ki zalezujejo nedolžnost, kaker hitro to zapazijo. Če bodo predstojniki zlasti stariši in vzgojitelji izpolnjevali na tanko svoje dolžnosti, kmalu bode bolje na svetu.

Čudežne podobe Matere Božje

in njena božja pota.

(I. P.)

V.

Srečno je vladal sv. Štefan, ogerski kralj svoje ljudstvo. Ko je pa leta 1038 vmerl, nastali so nemiri, gdo naj bo njegov naslednik in ogerski kralj. Ti nemiri so silno težko deli pobožni vdovi rajnega kralja, blagi Gizeli, sestri nemškega cesarja sv. Henrika. Da bi se vmeknila nemirom, gre na Dunaj. Tu jo napade huda merzlica. Vsa zdravniška pomoč je bila zastonj. Naj bolj ji je delo še sprehajati se na prostem v čistem zraku. Vsak dan je šla iz mesta; nekega dne pride tudi do kraja, kjer je današnji dan Maria Brunn. Nekoliko časa se sprehaja, pa kar naenkrat obnemaga; — napade jo omedlevica in poželi merzle vode. Služabnice gredó na vse strani studenca iskat. Najdejo ga; bil je čist kot ribje oko. Ali kako se začudijo, ko vidijo v vodi podobo Matere božje, ki derži Jezusa v naročji. Ni bilo časa muditi se zdaj pri studencu, urno zajmejo hladne vode ter jo nesejo kraljici in ji povejo, kaj so videle v studencu. Kraljica je pila vodo ter se okrepčala toliko, da je mogla sama iti k studencu ter vzeti podobo Matere božje iz njega. Podoba je bila iz lipovega lesa prav umetno izrezana. Gizela je kmalu po tem dogodku ozdravela in iz hvaležnosti do Marije na kraji, kjer

je našla podobo, postavila kapelico in v njo dela najdeno podobo. Kmalu so začeli hoditi ljudje na ta kraj. Pozneje so prenesli podobo na hrib Jägernberg, in od tod v faro cerkev v Vajdlingav. Tu je ostala do leta 1469. Tega leta so priderli Ogri pod vodstvom Matijaža Korvina pred Dunaj in se sè silo polastili mesta. Divjali so sirovi Mažarji kakor nekedaj Huni. Kamer so prišli, opustošili so vse, česar niso mogli odnesti. Najlepše cerkve so požgali, mej njimi tudi cerkev v Vajdlingavu. In glej čudo! Vse je zgorelo, le podoba Matere božje z Jezusom v naročji je ostala nepoškodovana. Pa brezbožneži niso jenjali; vzeli so podobo, jo zasramovali in vergli jo v vodo, — po božji previdnosti ravno v tisti studenec, kjer jo je našla pobožna kraljica. Leta 1490 je vmerl divji Matijaž Korvin in avstrijski nadvojvoda Maksimilijan je serčno želel rešiti deželo neljubih sovražnikov. — Kam se hoče obrniti? Kje pomoči iskati? K Mariji se je zatekel, njo je prosil, naj mu pomaga pri Vsegamogočnem sè svojo priprošnjo.

Skerbno je zbral skupaj svojo vojsko, da vdari na sovražnika. Tisto noč, ko je v jutro mislil sovražnika napasti, imel je prikazen. Prikaže se mu Marija ravno taka, kaker je bila podoba, ki so jo sovražniki vergli v vodo. Naznanila mu je, da je Gospod vojaških trum vslišal njegovo molitev, in da bode premagal Mažarje. V poterjenje tega mu bodi to, da bode našel v nekem studenci blizu Dunaja njeno podobo, ravno tako kakeršno zdaj vidi. — To Marija reče in zgine. — Ves vesel se vzdigne Maksimilijan na vse zgodaj sè svojo vojsko nad sovražnika. V Dunajskem gozdi je nekaj vojakov zašlo; vsi so bili od pota in žeje vtrujeni. Iskali so vode in našli v goščavi studenec. Zelo se pa začudijo, ko zagledajo v vodi podobo Matere božje. Ta dogodek se berzo razglasi mej vojaki. Tudi nadvojvoda Maksimilijan zve to novost. Vže je bil obupal, da najde podobo, ker je bil zašel v gojzd; zelo se pa razveseli, ko to zvé. Urno gre k studencu, vzdigne sam sè spoštovanjem in pobožnostjo Marijino podobo iz vode ter jo slovesno prenese v bližnjo cerkev v Vajdlingav. Maksimilijan pové zdaj vojakom o prikazni, ki jo je imel po noči, in da je ta podoba ravno gotovo zagotovilo, da bodo premagali sovražnika. Vse je bilo veselo in navdušeno. Prepevaje pesmi Materi božji na čast, napadejo sovražnika, premagajo ga ter zapode z Dunaja in okolice. Po bitvi se vsi zahvalijo za zmago Mariji zmagovavki. Marijino podobo pa dene

nadvojvoda Maksimilijan v lepo kapelico, ki jo je dal sezidati blizu studenca, kjer so vojaki našli čudežno podobo. Ljudstvo je vedno bolj in bolj dohajalo na ta kraj Marijo častit in prosit za pomoč. Marisigdo je zadobil čudežno pomoč. Pozneje so sezidali na tem kraju velik samostan, v katerem so živeli bosonogi avguštinci. Od leta 1639—1655 pa so postavili lepo in velikan-sko cerkev, kjer se hrani čudežna podoba Matere božje. Iz vseh krajev romajo sem ljudje Marijo častit; pa dobivajo od Nje tudi pomoči v dušnih in telesnih potrebah.

Pobožna žena sv. Štefana, Ogerskega kralja, je bila pre-ganjana; Bog jo je obiskal z boleznijo; živeti mora daleč proč od svojih v tuji deželi. Kako čudna in nerazumljiva so božja pota! In glej! ravno ta pot je bila, ketere se je poslužil Bog, da je našla čudopolno podobo Matere božje, po kateri ljudje toliko milosti dobivajo od Boga po prošnji Marije Device. Neza-popadljiva in prečudovita je božja previdnost. Sovražnik pridere v deželo, podira in ruši cerkve, skruni hiše božje in sv. podobe ter verže čudodelno podobo Matere božje zopet v vodo. — Pre-ganjali so pobožno kraljico, pa ravno ona je bila izvoljena, da jo najde, časti in po njej čudovito ozdravi. Tako se zopet tu vresničijo besede sv. apostolja! „Onim, ki ljubijo Boga, služi vse k dobremu“. — „Kaj je človek, da ga obiskuješ in sin člo-vekov, da se ga spominjaš“? Te besede je govoril pobožni nad-vojvoda Maksimilijan v svoji ponižnosti. Vedel je, da sè svojimi močmi le malo premore; zatoraj se oberne po Mariji, materi mi-losti, k Bogu, kralju vseh kraljev, za pomoč. O, kolika tolažba za pobožnega moža, ko se mu prikaže sama kraljica nebes ter mu govori tolaživne besede. On je izvoljeno orodje božje moči, da potere zaničevavce in oskrunjevavce božjih reči, da poskerbi zopet za božjo čast. On je izvoljen, da zopet najde Marijino čudodelno podobo ter vstanovi za vedno njeno češčenje.

Kako tolaživno je tudi za nas, da svojega upanja nigdar ne zgubimo, če smo še tako zapuščeni. Če imamo zavest, da smo nedolžni, da nam delajo ljudje krivico, je čista naša vest, — terdno zaupajmo! Gospod se bode ozerl tudi na nas; ozerl ob svojem času, kaker je skazal pomoč dobri kraljici Gizeli. — Če smo pa Boga žalili, grehe doprinašali, — takrat pa nas kliče vsmiljeni Bog, da naj se spreobrnemo in obžalujemo svoje gre-he. Če to storimo, odpuščeno nam bode vse, in Gospod bode potem zopet milostljivo odperl svojo roko ter nam ljubeznjivo

delil svoje darove. Če pa tudi ne jenjajo nadloge in nas vedni križi težé tu na zemlji, spomnimo se: Ako to vse preterpimo iz ljubezni do Boga, — ako z Jezusom terpimo zdaj, bomo se enkrat tudi z njim veselili. Spolnilo se bode, kar govori Gospod: Onim, ki Boga ljubijo, služi k sreči vse.

O kraljica nebes in zemlje, vsmiljena mati nas vseh, ki prebivamo v tej solzni dolini, nobenega ne zapustiš, pravičnega podpiraš, braniš, če je treba, tudi čudežno razveseliš; pa tudi grešnika ne zapustiš. Res je, da nisem v srečnem številu pravičnih, temveč grešnik sem; upam pa po tvoji priprošnji zadobiti odpuščanje svojih grehov, nositi križe vdan v božjo voljo, pod tvojim vaistvom se spokoriti, da se mi življenje prav izteče. Ponižno te prosim, o Marija, bodi moja varihinja zdaj in vselej!

Razlaganje novega vodila svetovnega tretjega reda svetega Franciška.

(P. E. T.)

Poglavje III.

(Konec.)

2. O vodilu samem in njegovem izpolnjevanju.

Vodilo.

§. 5. Ako bi se kedo v teh postavah kaj pregrešil, naj ve, da nima vsled tega nobenega zadolženja, izvzemši to, kar je po Božjih ali cerkvenih postavah vže tako zapovedano.

§. 6. Ako kedo iz veljavnega in pravičnega vzroka ne more izpolnjevati kakega poglavja te postave, je dovoljeno oprostiti ga v tisti reči, ter jo modro zameniti. K temu naj imajo pravico redni predstojniki frančiškanski Pervega in Tretjega Reda, kaker tudi gori omenjeni vizitatorji.

*
* *

Značaj pravih svetnikov je, da na vso moč hrepene in si prizadevajo, čez dalje više stopnje kerščanske popolnosti dosežati, in noge, s katerimi take korake delajo, so velika ostrost proti samim sebi in pa velika ljubezen do svojega bližnjega. Tudi tre-

tjemu redu je namen, voditi svoje ude do kerščanske popolnosti, in tudi on jih po svojem vodilu napeljuje, da naj bodo ostri proti sebi, ljubezni polni proti bližnjemu. To je glavni zapopadek cellega svetega vodila. Vse njegove zahteve in dolžnosti merijo edino le na dosego kerščanske popolnosti in so le sredstva, s katerimi se dospe do zaželjenega namena.

Nobena človeška postava pa ni tako vravnana, da bi bila vselej in brez izjeme primerna vsim okoliščinam človeštva. Povsod je treba izjem za posamezne slučaje, in to tudi v tretjem redu. Te izjeme od dolžnosti svetega vodila obstoje v polajšanjih ali dispenzah. Tretjeredniki tedaj, katerim je vsled njihove šibkosti ali obilnega dela ali iz družih pravičnih zadržkov ali nemogoče ali pretežavno zadostiti vsim zahtevam svetega vodila, naj se zaupanjem naprosijo svoje predstojnike potrebnega polajšanja, kateri jim bodo dotično dolžnost ali v drugo dobro delo spremenili ali pa jo popolnoma pregledali. In kedor iz veljavnih vzrokov od svojih predstojnikov potrebno polajšanje dobi, on se tako vdeležuje vseh dobrot in milosti tretjega reda, kaker tisti, ki sveto vodilo v vsi njegovi obširnosti natanko izpolnjuje. Saj vsa unanja spokorna dela vender le nikoli ne dosežejo visokosti notranjih čednosti, dasiravno so sama na sebi kaj dobra in koristna. Sveti Apostelj namreč pravi: „Telesne vaje malo koristijo, pobožnost pa je koristna za vse in ima obljubo sedanjega in prihodnjega življenja“. Samo po sebi pa se razume, da nemarnost in lenoba ne morete biti nigdar zadostiven vzrok polajšanje dobiti.

Kam se je treba obrniti, keder se potrebuje polajšanja? Sveto vodilo pravi: „K temu naj imajo pravico redni predstojniki frančiškanski Pervega in Tretjega Reda, kaker tudi... vizitatorji“. Te predstojnike smo imenovali v šestem tečaju Cvetja stran 87, o vizitatorjih glej pričujoči tečaj str. 109. Pa tudi ako izpovednik izreče, da to ali ono poglavje svetega vodila v teh ali onih okoliščinah ne veže, se smeš brez skerbi na njega zanašati, dasiravno mu novo vodilo izrečno ne daje te pravice.

Drugo in posebno polajšanje pa daje sveto vodilo samo v petem odstavku tretjega poglavja, kjer namreč določuje, da si nobenega zadolženja ne nakoplje, kedor se kaj pregreši v postavah tretjega reda, ako ob enem tudi božje ali cerkvene postave ne prelomi, to je, sveto vodilo samo na sebi ne veže ne pod smertnim, ne pod odpustljivim grehom. Se ve da bo imel tudi

manj duhovnega dobička od tretjega reda, kedor je nemaren in zanikern v izpolnjevanji njegovega svetega vodila. Ta prostost je dana samo zato, da se ne plašijo boječi in zvesti tretjeredniki, kateri so po svojem stanu in po svojih okoliščinah večkrat skoraj prisiljeni posamezna poglavja svetega vodila prelomiti, pa nimajo priložnosti, potrebnega polajšanja si preskerbeti. Tretji red ne podpira lenuhov. Noben tretjerednik naj se ne prederzne govoriti: Sveto vodilo me ne veže pod grehom, tedaj mi je na voljo dano, ali ga izpolnjevati, ali pa prezirati. To bi bilo kaj nespametno. Zakaj, ako je vse to tako prosto, čemu pa smo sploh tretjeredniki postali? ali čemu naj bi sprejemali naloženo pokoro za prestopke storjene zoper sveto vodilo? Ne pozabimo tega, da komer Bog več da, od njega bo tudi več tirjal, in komer Bog z obilnejšo mero svoje milosti deli, od njega tudi po vsi pravici pričakuje, da mu z obilnejšo zvestobo svojo hvaležnost skazuje.

Izpolnjujmo torej, ljubi tretjetedniki! sè vso gorečnostjo in natančnostjo celo sveto vodilo, in vdeleževali se bomo svetega blagoslova, keterega je naš očak Serafinski izrekal nad svojimi zvestimi duhovnimi otroci: „Blagoslovljeni bodite od Gospoda vi, ki zmotene grešnike k Bogu nazaj vodite, jim pot resnice kažete ter jih čiste in neomadeževane ohranjate z izpolnjevanjem evangelijskih zapovedi. Kedor vas blagoslavlja, blagoslovljen bodi od Boga; kedor vas sprejemlje in vam dobrote izkazuje, prejmi večno plačilo. Hudobni duh ne imej oblasti čez vas in vas ne skušaj čez vaše moči. Močni bodite, da boste mogli nad njim vladati, njegove navale rušiti in deliti njegovo dediščino. Ohrani vas vsegamogočnost Očetova, vodi vas modrost Sinova, varuj vas ljubezen svetega Duha!“

*
* *

Tu imate ljubi bratje in sestre! razlaganje novega vodila tretjega reda našega očeta svetega Frančiška Serafinskega. Ne bodite še s tim zadovoljni, da ste ga enkrat prebrali, ampak večkrat ga prebirajte in prizadevajte si, da boste postajali čezdalje bolj zvesti otroci in nasledniki njega, kateri je po čudnem potu postal tako živa podoba Jezusa Kristusa. Ljubite, preljudi! svoje sveto vodilo, in terdno se ga držite; to je za vas naj krajši, naj boljši in naj varnejši pot v nebeško domovino.

Treba je vselej moliti in ne jenjati.

Luk. 18, 1.

Duhovno branje in premišljevanje večnih resnic sta dobra pripomočka, katera ti pomagata v nebesa. Teh pripomočkov pa ne more vsak rabiti, ker nekateri ne znajo brati, drugi pa ne premišljevati, ali jim ne dopuščajo vsakdanja opravila. Moli pa lahko vsaki. Molitev je prvi in poglobitveni pripomoček, kateri ti pomaga zveličati svojo nevmerjočo dušo. Da bodeš vmel, kako koristna in tudi potrebna je molitev, prevdariti moraš naslednji resnici: Brez posebne pomoči božje ne moreš se dolgo varovati greha in ostati stanovit in dobrem do smerti; to pomoč daje Bog samo tem, ki ga prosijo.

Dokler živiš v tej solzni dolini obdaja te mnogo sovražnikov. Strasti te hočejo vladati in, ako bi mogle, odverniti od Boga. Ako želiš vedeti, kako nesrečen je človek, čez keterega vlada ena, ali druga strast, premisli pijančevo življenje. Nekateri se morajo bojevati proti prevzetnosti, drugi proti jezi, tretji proti nečistosti i. t. d. Te strasti nigdar ne spijo in vmoriti, premagati jih ne moreš popolnoma, k večemu jih moreš vkrotiti. Ena sama strast pripelje te lahko v naj večje grehe in v nar večjo nesrečo; morebiti pa nimaš samo ene strasti, ampak več. Kako vojsko ti napravljajo te strasti s hudobnim duhom vred! Hudobni duh je tvoj nar večji sovražnik. Ne spi in ne počiva, ampak „hodi kaker erjoveč lev okoli, in išče, koga bi požerl“ 1. Petr. 5, 8. Skuša te z raznoverstnimi skušnjavami, kako bi v greh pahnil tvojo z drago kervjo odkupljeno dušo in jo dobil v svoje roke. V nebesa ti branijo tvoje strasti, zapeljivi svet in hudobni duh. Ako te ne bo podpiral Bog s svojo vsemogočno roko, spolnjeval boš božje zapovedi vedno slabeje; vedno bolj boš pešal v dobrem in na zadnje bodeš padel v greh. — Da spolnjuješ božjo voljo, se greha varuješ in v dobrem rasteš, pomagati ti mora nebeški Oče. Komu pa daje Bog to pomoč? Morebiti vsakemu? Temu, kateri ga prosi. Naš zveličar Jezus Kristus nam je to povedal rekoč: „Prositi in se vam bo dalo; iščite in bote našli; ter kajte in se vam bo odperlo. Zakaj sleheren, kateri prosi, prejme; in kateri išče, najde; in kateri terka, se mu bo odperlo“. Matevž. 7, 7. Na drugem kraju zopet uči Kristus: „Ako me bote kaj v mojem imenu prosili, bom to storil“. Janez 17, 14. Iz teh besed

spoznaš prav lahko, da Kristus priporoča molitev. Pa kar je priporočeval drugim, to je tudi sam delal. Prelep zgled nam je zapustil tudi v molitvi, dasiravno je ni potreboval. Poglej v evangelij sv. Lukeža! V šestem poglavji in v 12. versti najdeš: „Zgodilo se je pa tiste dni, da je na goro šel molit in je prenočil v molitvi božji“. V 41. versti dva in dvajsetega poglavja piše imenovani evangelist: „In on se je odtegnil od njih za lučaj kamna; in je na kolena padel in molil“. Kristusa so v molitvi posnemali apostoli, njegovi učenci in vsi svetniki v nebesih razun nedolžnih otrok. Posnemaj tudi ti, dragi bravec, Jezusa in svetnike. Kaj lepo opominja tudi tebe sv. Ciprijan, škof in marternik: „Ako je on (Jezus) molil, kateri je bil brez greha, koliko bolj morajo moliti grešniki“. (De orat. Dominica). Moliti moraš, ako se hočeš zveličati. „Treba je vselej moliti in ne jenjati“ pravi Kristus. (Luk. 18, 1). Sv. Hrizostom pravi, da je molitev človeku tako potrebna, kaker voda ribi. Ako ne moliš, si podoben ribi, katero si potegnil iz vode. Riba na suhem ne more živeti, tudi ti ne brez molitve, in ako misliš, da moreš, se motiš. Zato je sv. Terezija priporočevala molitev, in ako bi bila mogla, bi bila rada šla na narvišjo goro, kaker je sama rekla, in tam bi bila vpila: „Molite! Molite!“ Zakaj? Da se ne pogubite.

Ako si slab in grešiš, moli in priporočuj se Bogu. Ako imaš skušnjave, ali te nadlegujejo hudobne strasti, moli in prosi Boga pomoči, in boš premagal. Ako si v božjih rečeh mlačen, v dobrih delih len, prosi Boga gorečnosti. Ako si žalosten, ako te preganjajo, zaničujejo ali zasramujejo, moli in Bog ti bo pomagal. Če te tarejo bolezni in druge nesreče, moli, in Bog te bo vslišal. „Vse, kar koli prosite v molitvi, ako verujete, bote prejeli“ pravi naš Odrešenik. (Matevž 21, 22). Glej! kaj lahko prejmeš z molitvijo. Moli tedaj, moli pa tako, da bo vslišal Bog tvojo molitev, in ne boš ž njo delal greha. Ne misli pa, da častiš Boga, ako veliko moliš. Vže v starem testamentu se je tožil Bog, da so Izraelci slabo molili. „To ljudstvo, govori Bog po preroku Izaiju, me sè svojimi ustnicami časti, njegovo serce pa je daleč od mene“. Izaija 29, 13. Izraelci so molili, pa kako? Molili so z jezikom, pa ne sè srcem. Molili so, mislili pa niso, kar so izgovarjali. Tako pa niso molili samo Izraelci, ampak tudi kristjani, in morebiti si tudi ti, dragi bravec, mej njimi. Vedi, da ne častiš Boga vže s tem, ako se zapišeš v eno, dve ali še več bratovščin. Boga častiš, keder dobro opravljaš molitve, ketere ti prepisuje

ena ali druga bratovščina. Ako hočeš, da bo tvoja molitev Bogu dopadljiva, ako hočeš dobro opravljati svojo dolžnost, če želiš prejeti, kar prosiš, moli pazljivo. Ko moliš izgovarjaj čisto besede; prevdarjaj, kaj pomenijo in misli posebno na Boga, ker ko moliš, pogovarjaš se z Bogom. Bolj ko moliš pazljivo, več je vredna tvoja molitev pri Bogu. To je razodel Bog sv. Bernardu v sledeči prikazni. Neko noč so molili brevir njegovi redovniki na koru. Sv. Bernard je videl, da stoji angel s papirjem in peresom v roki zraven vsakega redovnika. Zapisovali so vsak psalem, vsako versto in besedo, katero so izgovarjali redovniki. Nekateri angeli so pisali z zlatom, drugi s srebrom, tretji z navadnim črnilom, četerti z vodo, eni pa še pisali niso. To razloži Bog sv. Bernardu tako le: Molitve, ketere so zapisali angeli z zlatom, so bile opravljene z veliko notranjo gorečnostjo in gorečo ljubeznijo. S srebrom zapisane molitve pomenijo resnično pa manj gorečo pobožnost; s črnilom pisane besede naznanjajo redovnike (in sploh kristjane), ki si prizadevajo, da bi čisto izgovarjali besede, molijo pa z zelo majhino pobožnostjo. Molitve z vodo zapisane pomenijo, da premalo pazijo in mislijo na to, kar molijo, ker so leni, zaspani, ali pa mislijo na druge reči. Molitve, ketere niso zapisane, so molitve radovoljno raztresenih. (Scaramelli, direttorio ascetico tratt. 1. art. 6.).

Ti imaš tudi svojega angela variha. Vedno je pri tebi in opazuje, kar delaš. Misli si, da tudi on zapisuje tvoje molitve. Moli tedaj tako, da ne bo pisal z vodo, ampak z zlatom, ali vsaj s srebrom. Moli, kaker je molila Ana, Samuelova mati, o kateri govori sv. pismo: „Ana je namreč v svojem srecu govorila, le samo njene ustnice so se majale, glas pa se celo ni slišal“, (1. bukve kraljev 1, 13.) in je bila vslišana, in tudi tvoje molitve bo vslišal Bog, ako boš prav molil, in prosil to, kar ti bo služilo v zveličanje.

P. A. F.

Cvetlice iz puščave.

(Po Kr. Šmidu P. H. M.)

Božja služba in dvorska služba.

Cesarjev dvornik bere življenje svetega Antona, kar ga navda z gorečo ljubeznijo božjo. Obišče ga prijatelj, in temu de: „Povej mi, ljubi moj, kaj bi radi dosegli s svojo dvorsko službo?

Večega ne moremo upati, kakor če nas cesar prišteje svojim prijateljem. Ali pa ni cesarjeva milost podobna glatni (kristalni) posodi tu na mizi, ki je res prav draga, a tudi prav kerhka? V samih nevarnostih se vzpenjano do še večje nevarnosti. Čim nižje stojimo, tim nižje padamo. — Vse drugači pa je sè službo božjo! Če le resno hočemo, moremo v kratkem doseči, da nas Bog prišteje med svoje ljube prijatelje. Le ljubiti ga imamo, in voljo njegovo izpolnjevati. Terdno sem sklenil, da to storim“. — Prijatelj mu da prav; oba zapustita cesarjevo službo, dasiravno bi bila mogla Bogu služiti tudi na dvoru, ter se napotita v puščavo, služiti najvišjemu gospodu, kralju vseh kraljev.

Božja zapoved je nad človeško.

Opat Mojsij in starešine skutovske puščave so sklenili, in sklep podložnim naznanili: „V svetem tjednu pred velikonočjo nič gorkega ne jesti, in na ognjišču ne ognja zakuriti“. — Vidijo pa enkrat, da se iz opatovega stanovanja kadi. Žalostni, celo nejevoljni, so dejali neketeri: „Opat Mojsij sam ne derži naredbe, ki jo je dal. Prašali ga bomo, kako je to“. — Ko stopi opat iz svoje cele, spremljajo ga neketeri bratje iz Egipta, ki so bili prišli ga obiskat, in katerim je skuhal zelenjadi. Nato pravijo tisti, ki so poprej mermrali, pred vsemi: „O ljubi oče, mi smo ti delali veliko krivico! Prestopil si res človeško zapoved, a zapoved božjo, tuje prenočevati in pogoščevati, to si zvesto izpolnil“.

Bogu prijetni dar.

Neki puščavnik zasadi vinograd v puščavi, in prvi zreli grozd pošlje svetemu Makariju v darilo. — „Čemu mi bo ta slastni sad“, dene Makarij svojemu učencu. „Nesi ga našemu bolnemu sobratu, ki že veliko tjednov terpi. Njemu bo tako pokrepilo dobro delo“. — Bolni brat pravi: „Meni ni tako hudo, kaker je mojemu sosedu. Njemu nesi grozd.“ — Bolni sosed reče: „Ne upam si vžiti slastnega sadu. Nesi ga najstarišemu izmed nas, da počastimo njegovo starost, in ga oveselimo“. Tudi častitljivi ta starček se ga vbrani, ter ga pošlje drugemu. Tako je šel prelepi grozd okolu vseh očetov v puščavi, in nazadnje ga dobi spet Makarij. Makarij je bil silno vesel — samozataje in kerščanske ljubezni bratov. Grozd dene na altar. Dejal je: „Premaganje samega sebe in bratovska ljubezen sta Bogu najprijetnija darova“.

V Bogu samem je prava blaženost.

Pobožen ribič pride z ribnjakom na herbtu v celo nekega opata, vzame lepo ribo vunkaj, ter jo podari opatu, položivši mu jo k nogam. Opat in njegovi učenci so gledali ribo, ki se je na tleh vila, krivila, premetovala, z repom bila, ter večkrat poskočila.— „O vboga živalica“, pravi eden učenec, „kako se martra! Vidi se ji, da nečesa pogreša. Kako usta odpira! Nikjer ji ni bolje, nikjer ne more živeti ko le v vodi“. — „Tako je z nami ljudmi“, reče opat. „Tudi nam ni dobro, krivimo se in pojemo, ako nismo v svojem življu. Nismo za zemljo, ampak za nebesa. Pač, že na zemlji moremo srečni biti — v Bogu, v veri njegovi, v upanju in ljubezni do njega“.

Hvaležen bodi Bogu in ljudem.

K celi opata Sabe pridejo neketeri veljblodarji, ki so zašli s svojimi veljblodi na potu skozi puščavo. Tujce pogosti, koliker more, ter obžaluje, da jim ne more postreči z boljšimi jedmi, ko s koreninjem in zelišči, kar mu raste na vertu. Ko so se veljblodarji vračali, pridejo spet k opatovi celi. Iz hvaležnosti, da jih je bil tako prijazno sprejel, so bili prinesli več hlebov sira in poln koš palemnega sadja, datlji imenovanega. Opat razkazuje darila zbranim bratom, ki se jih vesele in hvalijo tujce. Naenkrat opat poresni, ter pravi: „Gorje nam! ti surovi, neotesani ljudje, ki so še pagani, niso pozabili majhine dobrote, ampak so pokazali svojo hvaležnost z obilnimi darovi. Kako kaznivo pa je, in neodpustljivo, da se tako malo trudimo izkazovati Bogu svojo hvaležnost izpolnjevaje njegove zapovedi, ki ga poznamo našega največega dobrotnika, in ki dan na dan vživamo njegove dobrote.“ Opatov opomin si vzamejo vsi k sercu, ter so vživali dari, med nje razdeljene, hvaležni Bogu.

Molitve trojne vrednosti.

Moder opat je učil svoje mlajše sobrate v prilikah in primerih. Nekega jutra de: „Poslušajte, kaj se mi je sanjalo nočoj. V sanjah pridem v našo bogomoljo. Zbrani bratje so molili kleče. Svetal angel je stal zraven, ter zapisoval njih molitve. Nekatere je zapisoval s črnimi čerkami, druge z erdečimi, še druge s zlatimi. Kaj neki pomenijo te sanje?“ — Bratje so vgibali

sem in tja, iskali pravi pomen, in nekateri so ga približno vgenili. Zdaj pravi opat: „Molitve, ketere so se izgovarjale le z ustmi, sè sercem pa ne, one je angel zaznamljal s černo tinto. Molitve, ketere so molila usta in serce, je zaznamljal z erdečo tinto. Molitve pa, ketere je serce tako goreče molilo, da so usta vmolkneti morala, one je zaznamljal sè zlatimi čerkami. — Ni mi treba dopovedovati, za katero molitev si najbolj prizadevajte.“

Dopisi.

Iz Zagreba 9. junija 1887.

Blagi in ljubi bratje in sestre tretjega reda! Bliža se slavni in veseli čas petdesetletnice mašništva (zlate maše) svetega očeta Leona XIII., našega najvzvišenišega redovnega brata. Ako vže drugi verni sinovi in hčere svete katoliške cerkve opravljajo pobožnosti in se pripravljajo djansko in očitno svojo ljubezen, vdanost in spoštovanje izkazati namestniku Jezusa Kristusa na zemlji, pravemu in redovitemu nasledniku sv. Petra, poglavarja apostelnov in vse cerkve katoliške; koliko bolj in bolje se pristuje Vam, dragi bratje in sestre v tretjem redu sv. Franciška, izkazati otročjo ljubezen svetemu očetu, izkazati bratovsko in sestersko ljubezen svojemu najvzvišenejšemu bratu o njegovem mašniškem petdesetletnem jubileju ali zlati maši! Mili in ljubeznjivi bratje, ne dajte se prekositi nikomur v ljubezni in spoštovanju do sv. očeta Leona XIII., ker Vas poleg splošnje vezi ljubezni in spoštovanja veže še druga vez, to je tretji red. Veliki tretjerednik na Petrovi apostoljski stolici ima praznovati redko srečo, petdesetletni mašniški jubilej, „zlati mašo“. Poslužimo se te redke prilike, da pokažemo v gorečih molitvah in pobožnostih svojo ljubezen do sv. očeta, našega prevzvišenega brata redovnega. Pokažimo pa tudi resnično ljubezen v delih, to je, da po zmožnosti obilo darujemo oropanemu poglavarju svete cerkve, da pripomoremo za potrebe vladanja svete cerkve in nje naprav ter njenega širjenja po vseh petih delih sveta. Pa tudi naj se tretjeredniki, katerim je mogoče, v obilem številu vdeleže osebne ga pohoda svetega očeta in svetih krajev v Rimu. Da se mu ljubljani bratje tretjega reda osebno poklonijo, to bo očetovskemu in bratovskemu sercu sv. očeta milo in posebno drago, ker so mu tretji red in njegovi udje tolikanj pri sercu! Upati je, da

bodo redovno vodstvo in tretjeredniki poleg vsega do sedaj po časopisih naznanjenega storili in vredili, da še posebej in določno pokažejo sv. očetu svojo ljubezen in spoštovanje. In Vi, slovenski tretjeredniki, ali boste zaostali? — Dragi bratje in sestre! Otresimo mlačnost, vse sitnobe in malopridnosti, poprimimo se čversto Božjih in cerkvenih zapovedi in vodila tretjega reda. Ljubimo čez vse Boga in Kristusa križanega; ljubimo in spoštujemo svetega očeta, namestnika Kristusovega na zemlji; bodimo mu vdane, zveste in pokorne ovčice, krotke in ponižne, po vzvišenem zgledu svetega očeta Frančiška Serafinskega.

Jugosloven B. K.

Iz Dolgega 11. avgusta 1887.

Naznanjam Vam, da se je 26. julija, svete Ane dan, posebna skupščina III. reda v sosedni fari v Kranjski gori pričela. Pč. P. Jožef, prednik III. reda iz Ljubljane, je sam prišel in jih je precej 50 sprejel, med njimi tudi več možakov. Oglasilo se jih je še več, pa niso mogli sprejeti biti, ker je obleke zmanjkalo. Sprejel jih bo pozneje ondodni g. kaplan, ki je vodstvo prevzel. — Bog blagoslovi Vaše in naše početje!

J. M. A.

Zahvala za vslišano molitev.

Iz Kamnika. Večkrat sem že brala v „Cvetju“, kako mogočen priprošnik je sv. Anton Padovanski v raznih dušnih in telesnih skerbah. Tudi mene je stiskala neka dušna skerb, pa priporočila sem se sv. Antonu z obljubo, da, ako mi bo ta skerb odvzeta, hočem to v „Cvetju“ naznaniti. Hvala sv. Antonu, ki je vslišal mojo molitev.

H. K. tretjerednica.

Iz Kamnika. V veliki skerbi sem bila, ko so mi trije dolžniki hoteli vtajiti posojeni denar. Priporočevala sem se sv. Antonu, da bi mi on pomagal do izposojenega in meni tako potrebnega denarja. Čast, slava in zahvala Bogu in sv. Antonu, na njegovo priprošnjo so mi izposojeni zneski zagotovljeni.

K.

Iz Ljubljane. Moj oče so stali dobri za dve osebi pri nekem mizarju in jaz sem jim denar prinesla, ki so mi ga dale.

Oče ga neso k mizarju, pa ta jim pravi, da so mu dolžni še šest goljdinarjev. Silno so bili žalostni, ker so vedeli, da so vse oddali, kar sem jim prinesla. Doma začno mene nadlegovati, da jim morebiti nisem vsega prinesla. Jaz nisem vedela, kaj mi je početi. V svoji žalosti se obrnem z največim zaupanjem k svetemu Antonu in začnem devetdnevnicu. Ko je bila končana, oj veselje! gospodinja mizarjeva pride očetu nasproti in jim pove, da niso nič dolžni. Zdaj ne morem tega drugemu pripisovati kaker sv. Antonu; njemu se hočem vedno zahvaljevati in častiti ga.—

Od Nove cerkve pri Celju se zahvaljuje J. F. S. Bogu, preblaženi D. Mariji, sveti Ani in sv. Antonu za zadobljeno zdravje.

Duhovnik goriške nadškofije sv. Antonu in sv. Frančišku za pomoč v dušnih in telesnih potrebah.

J. O. tretjerednik Mariji Devici in sv. Antonu za ozdravelo živinče in najdeno reč.

Priporočilo.

V pobožno molitev se priporočajo:

Rajne tretjerednice skupščine goriške: Marija Brisar, to majske: Marija Gulič, libušenske: Neža Skočir, Klara Skočir, Marija Kranjec, in novinka Frančiška Berginjec, tretjerednik fojanske skupščine: Jožef Sošolec, tretjerednice dolinske skupščine: Marija (Terezija) Kavalar, Marija (Magdalena) Dimnik, Marija (Terezija) Lavtižer, Marija (Marjeta) Novak.

Dalje se priporočajo v pobožno molitev:

Neki tretjerednik za zdravje v nogah in za voljno potrpeljenje.

Neka tretjerednica za ozdravljenje, ako je božja volja, in za poterpežljivost.

Neka tretjerednica za vdanost v voljo božjo.

Dva zakonska, da bi v svoji veliki stiski bila vslišana na priprošnjo Marije Device, sv. Jožefa, sv. Frančiška in sv. Antona.

Neki mladenič, da bi se spreobrn timeril.
